

Ονοματεπώνυμο: Παναγιώτα Καπαρή
Τμήμα: Γ' Λυκείου (Γ11)
Σχολείο: Λύκειο Αγίου Γεωργίου Λάρνακας
Τηλέφωνο: 24638715
Ονοματεπώνυμο εκπαιδευτικού: Ιωάννα Βασιλειάδου
Τίτλος: Δεν Ξεχνώ- Αγωνίζομαι- Διεκδικώ
Βαθμίδα: Λύκειο
Κατηγορία: Δοκίμιο
Γ' Βραβείο

Κύπρος 1974. Μια πληγή που εδώ και 50 χρόνια χαίνει. 50 συναπτά χρόνια από τότε που οι σελίδες της ιστορίας βράφηκαν με δάκρυα και αίμα, όταν ο Αττίλας με τη βάρβαρη εισβολή του, βυθίζει το νησί μας στο έρεβος του πολέμου και χαράζει κατά τρόπον ιταμό την ιστορία του τόπου και του λαού. 50 χρόνια γεμάτα ατέλειωτα «γιατί» μας τους έφερε η αγαπημένη θάλασσα της Κερύνειας και «πώς» θα μπορέσει ο σκυμμένος και σιωπηλός Πενταδάκτυλος να τους αποσείσει.

Λογάριασαν λάθος, η Κύπρος δεν αποτελεί αγρό του κεραμέως. Το «χρυσοπράσινο φύλλο», ούτε μετριέται, ούτε πωλείται, ούτε αγοράζεται, δεν εμπορεύεται. «Δεν μετριέται πατρίδα, λευτεριά με τον πήχη!». Η πατρίδα δεν είναι ένας γεωγραφικός χώρος προς εξυπηρέτηση συμφερόντων, για οικονομική και πολιτική εκμετάλλευση. Η πατρίδα είναι οι άνθρωποί της, είναι η μακραίωνη ιστορία της, είναι οι αξίες που γαλουχούνται από γενιά σε γενιά, είναι οι αγώνες και οι θυσίες των προγόνων μας, είναι η κάθε σπιθαμή του τόπου που είναι ποτισμένη από το αίμα τους. Είναι το παρελθόν, είναι το παρόν, είναι το μέλλον μας. Την ίδια ώρα, «Φτηνά τη λευτεριά δεν την πουλούν πουθενά. Ούτε τη χαρίζουνε.»

Το απευκταίο ενδεχόμενο της διχοτόμησης του νησιού, αιωρείται σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των Κυπρίων και πολιτικοί αναλυτές κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Εντούτοις, «Κι αν μικρός είν' ο τόπος και το θέλει και μπορεί τον ασήκωτο βράχο να τον φάει με το νύχι.». Το νησί μας, τόσο μικρό αλλά τόσο μεγάλο που εμπερικλείει αξίες και ιδεώδη οικουμενικά. Παρά το μικρό μέγεθος του νησιού και τις γλίσχρες υλικές δυνάμεις του, εάν ο λαός το επιδιώξει και αγωνιστεί, τότε δύναται να αποτινάξει τον κατακτητή με τις αρετές που του έχουν κληροδοτήσει, την πίστη, την αγωνιστικότητα, την αξιοπρέπεια, το θάρρος, την αγάπη για τις ύψιστες άυλες αξίες της ειρήνης και της ελευθερίας. Γιατί, «Η

Μεγαλοσύνη των λαών δεν μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται και με το αίμα.»

50 χρόνια είναι πολλά και οι καιροί ου μενετοί. Οι θύμησες παραμένουν όλες ασβέστες και γυροφέρνουν στη σκέψη σαν χιλιάδες μέλισσες πάνω από το κουφάρι του τραγικού βασιλιά της Σαλαμίνας, του Ονήσιλου. Πρέπει λοιπόν να διαφυλάξουμε της μνησιπόνο μνήμη, ώστε να μη γίνουμε επιλήσμονες του χρέους μας για διεκδίκηση των δικαίων της πατρίδας μας. Η λήθη, η σιωπή, η ανοχή ή ακόμα και γενική επίδειξη ολιγωρίας θα αποτελέσουν συνολικά έγκλημα καθοσιώσεως. Η επιστροφή θα είναι η απόδοση των ατέρμονων προσπαθειών αυτών που δεν κλαυθμίζουν επί των ερειπίων, αλλά διατηρούν ζωντανή τη μνήμη μεταλαμπαδεύοντας την στις νέες γενιές.

Τούτη η ακόρεστη δίψα και πόθος για επιστροφή και επανένωση του διαμοιρασμένου σκλαβωμένου νησιού μας δεν πρέπει ούτε να σβήσει, ούτε να ατονήσει, όσα χρόνια κι αν περάσουν. Ο πόθος γιγαντώνει τη θέληση και διατηρεί άσβεστη τη φλόγα. προσβλέποντας στο «νόστιμον ήμαρ» της επιστροφής.

Δεν ξεχνούμε, αγωνιζόμαστε και διεκδικούμε. Για αυτούς που έφυγαν υπερασπιζόμενοι την πατρίδα, για αυτούς που φεύγουν περιμένοντας με εγκαρτέρηση «στην πέτρα της υπομονής» την άγια εκείνη μέρα της επιστροφής, για αυτούς που θα' ρθουνε για να ζήσουν σε μια ευημερούσα, επανενωμένη πατρίδα, δρέποντας τους γλυκείς καρπούς της ειρήνης και της ελευθερίας, βλέποντας κατάματα το ζεϊδωρο φως τους.